

ΔΑΝΑΗ
ΙΜΠΡΑΧΗΜ

Η Κυρά
του
Φεγγαριού

ΕΛΛΙΣ

*Για όσες δεν είναι μαζί μας
και για εκείνες που παλεύουν
για αυτές που είναι ακόμη εδώ.*

Υπόμνημα

Τζίνι Τέκνα της Λίλιθ, με ελεύθερη βούληση, που δεν υπακούν σε κανέναν θεό. Έχουν την ικανότητα να γίνονται αόρατα και να πραγματοποιούν ευχές με κάποιο αντάλλαγμα.

Ιφρίτ Τα πρώτα τζίνι. Δαμάζουν τη φωτιά χάρη στην οποία γεννήθηκαν.

Γκουλ Το δεύτερο είδος τζίνι που δημιουργήθηκε. Ζουν σε ερήμους και νεκροταφεία και κατασπαράζουν τη σάρκα των ανθρώπων.

Σιλά Το τρίτο είδος τζίνι που δημιουργήθηκε για να συνδυάσει τα ιφρίτ και τα γκουλ. Τα σιλά μπορούν να αλλάξουν μορφή και να μεταμορφωθούν κυρίως σε ζώα.

Μάριντ Το τέταρτο είδος τζίνι. Η ξεχωριστή τους ικανότητα είναι να μεταμορφώνονται σε γίγαντες.

Προικισμένοι Θνητοί με μια μικρή δόση μαγείας στο αίμα τους. Διαφορετικές ονομασίες: μάγοι/μάγισσες, αλαφροϊσκιωτοι, προικισμένοι.

Λίλιθ Πλάσμα που λατρευόταν στην αρχαία Μέση Ανατολή. Μητέρα-δημιουργός των τζίνι.

Νεφελίμ Παιδιά αγγέλων και θνητών.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΚΡΑΥΓΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΟΚΟΥ αντήχησαν στον κάμπο. Η ώρα είχε φτάσει. Από το πρωί έδινε μάχη με το πλάσμα που εννέα μήνες μεγάλωνε μέσα της και τώρα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα και υπό το φως της ασημένιας σελήνης, θα ολοκληρωνόταν η επώδυνη γέννα.

Έσπρωξε με όλη της τη δύναμη, όση της είχε απομείνει και την επόμενη στιγμή το κλάμα του μωρού αντικατέστησε τις φωνές της.

Τρεις άντρες ήταν παρόντες, καλυμμένοι με μαύρους μανδύες. Όταν είδαν το ροδαλό πλάσμα να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα ματωμένα πόδια της γυναίκας, πλησίασαν και έσκυψαν από πάνω του. Η μαία παρουσίασε εν τάχει το βρέφος και αφού είδαν το φύλο του, άρχισαν να απομακρύνονται.

«Τι είναι;» ρώτησε η μητέρα αγκομαχώντας. «Αγόρι ή κορίτσι;»

«Θα ζήσει», ήταν η μόνη απάντηση που έλαβε από τον ανώτερο.

Κορίτσι, σκέφτηκε εκείνη και έγειρε προς τα πίσω στα υφάσματα που λειτουργούσαν σαν μαξιλάρι.

«Είναι δυνατό;», της είπε η μαία καθώς σκούπιζε τα αίματα. «Δεν την ακούς πώς κλαίει;»

Πράγματι, το μωρό σπάραζε καθώς ανέπνεε αέρα για πρώτη φορά. Η μητέρα δεν αμφέβαλλε ότι το παιδί της θα γεννιόταν δυνατό. Δεν ήταν ένα συνηθισμένο μωρό. Το μόνο που την ανησυχούσε ήταν πώς θα χρησιμοποιούσε αυτή τη δύναμη.

«Θέλεις να την κρατήσεις;» ρώτησε η μαία.

Εκείνη ένευσε αργά και η μαία άφησε προσεκτικά το νεογέννητο στην αγκαλιά της. Έπειτα έπιασε δουλειά για ό,τι θα απέβαλλε ο οργανισμός της μετά τη γέννα.

Είναι χλωμή, παρατήρησε η μητέρα. Περίμενε ότι θα έμοιαζε περισσότερο στον μελαχρινό πατέρα της. Η μικρή όμως είχε κληρονομήσει το κατάλευκο δέρμα της. Οι αλλοτινοί σύντροφοί της αστειεύονταν πως ήταν σαν να την είχε γεννήσει το φεγγάρι. Το ίδιο φαινόταν να ίσχυε και για την κόρη της. Ήταν σαν το τέκνο της σελήνης.

Σήκωσε το βλέμμα της στο ασημένιο ουράνιο σώμα και πήρε μια βαθιά εισπνοή. Τόση ώρα το μόνο που έφτανε στα ρουθούνια της ήταν η δυσωδία του τοκετού. Τώρα όμως διέκρινε την αχνή μυρωδιά των λουλουδιών γύρω της.

«Αϊγκιούλ», ψιθύρισε.

Φεγγάρι και λουλούδι.

Αυτό ήταν το όνομα που θα πρόφεραν με δέος και οργή θεοί και δαίμονες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«[...] Υπάρχει ένας δαίμονας μέσα σε όλους μας. Αυτή είναι η κατάντια του κόσμου».

Attack on Titan, Hajime Isayama

Τακχάρ, Αφγανιστάν, 704 μ.Χ.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΗΤΑΝ γεμάτος σύννεφα. Η μέρα είχε ξεκινήσει ηλιόλουστη, αλλά μέχρι το μεσημέρι γκριζοί μανδύες κάλυψαν τον γαλανό ουρανό. Μέχρι να προλάβουν οι περαστικοί να επιστρέψουν στα σπίτια τους, κρύες σταγόνες μούσκεψαν τα ρούχα τους. Ασημένιοι κεραυνοί έκαναν με τη σειρά τους την εμφάνισή τους, οι οποίοι συνοδεύονταν από εκκωφαντικές βροντές. Τα μικρά παιδιά κρύφτηκαν στα κρεβάτια τους και τα ζωντανά των πιο εύπορων υπηκόων αναπηδούσαν ταραγμένα στους στάβλους.

Ήταν άνοιξη και τέτοιες μπόρες δεν ήταν σπάνιες, ειδικά τα τελευταία είκοσι χρόνια. Κάποιοι πίστευαν ότι είχαν ευλογηθεί με αρκετό νερό για να καρπίσουν οι σοδειές ενώ άλλοι υποστήριζαν το ακριβώς αντίθετο. Ένας δαίμονας κατοικούσε στην πόλη.

Οι μουσουλμάνοι της επαρχίας Τακχάρ έπεσαν στα χαλιά

τους και προσευχήθηκαν στον Έναν, στον Φιλεύσπλαχνο και Αγαθοεργή.

«Φύλαξέ μας από τον Ιμπλίσ* και τα αιμοσταγή του τέκνα».

«Προστάτεψε τα παιδιά μας».

Έπειτα άνοιξαν το Κοράνι τους και διάβασαν ξανά και ξανά το ίδιο απόσπασμα: *«Και πράγματι ο Ηλίας ήταν ανάμεσα στους αγγελιοφόρους όταν είπε στους ανθρώπους: Δεν φοβάστε τον Αλλάχ; Επικαλείστε τον Βάαλ και γυρνάτε την πλάτη στον Δημιουργό, στον Αλλάχ;»*.

Ήταν εκείνος. Το ήξεραν. Το είχαν ακούσει. Ο δαίμονας Βάαλ έφτασε πριν χρόνια στην επαρχία. Το χειρότερο ήταν πως είχε καταφέρει να κερδίσει ακολούθους και γνώριζαν καλά πως το πιο επικίνδυνο από έναν θεό ήταν οι πιστοί του.

«Τα τζίνι οργανωμένα; Ποιος θα το φανταζόταν!»

Ο Αγκλιμπόλ, ο θεός της σελήνης, συνέχισε να διαβάζει δυνατά την επιστολή που κρατούσε στα χέρια του, σχολιάζοντας πόσο γελοία τού φαίνονταν όσα ήταν γραμμένα. Ο σύντροφός του, ο Βάαλ, ήταν ξαπλωμένος στο στρώμα, με το δεξί του χέρι να καλύπτει το πρόσωπό του, και τον άκουγε δίχως να μιλάει.

«Έτσι, με τη νέα αυγή του είδους μας, θα ήταν τιμή μας να σκεφτείτε σοβαρά να συμμετάσχετε στη Συμμαχία, με σκοπό την ειρηνική συνύπαρξή μας και την εξάλειψη του κινδύνου πιθανής νέας εμπόλεμης σύρραξης. Με εκτίμηση, Άσρα Μπιντ Τζαφάρ».

Αφού ολοκλήρωσε την ανάγνωση, τσαλάκωσε το γράμμα στη χούφτα του και το πέταξε στη φωτιά, όπου μαγείρευε η Ελμίρα.

* Σύμφωνα με το Ισλάμ, ο Ιμπλίσ είναι ο αρχηγός όλων των δαιμόνων και επειδή αρνήθηκε να υποκλιθεί στον Αδάμ, εκδιώχθηκε από τον Παράδεισο. Στο Κοράνι αναφέρεται έντεκα φορές. (Σ.τ.Σ.)

«Γιατί το έκανες αυτό;» τον επέπληξε. «Είναι σημαντικό έγγραφο».

«Δεν είναι αρκετά σημαντικό ούτε για να καθαρίσει κανείς τον πισινό του».

«Είναι μια καλή ευκαιρία για συμμαχία».

«Αν ήθελαν πραγματική συμμαχία, θα μας άφηναν να επιστρέψουμε στη Συρία, έστω για τη στέψη. Αλλά φυσικά οι νέοι φίλοι τους, οι άγγελοι, δεν θα το επιτρέψουν».

«Δεν είναι στέψη», τον διόρθωσε η Ελμίρα. «Είναι απονομή τίτλων».

«Και ποια είναι η διαφορά;» τη ρώτησε ειρωνικά ο Αγκλιμπόλ.

«Τρεις εκλεγμένοι από κάθε είδος τζίνι –σιλά, ιφρίτ, γκουλ– θα λάβουν τον τίτλο του ανώτερου άρχοντα και με τη σειρά τους θα επιλέξουν κατώτερους άρχοντες για να επιβλέπουν τα αντίστοιχα είδη σε κάθε σημείο του κόσμου».

«Μου ακούγεται αρκετά σαν στέψη», αντιγύρισε ο Αγκλιμπόλ και στράφηκε στον Βάαλ. «Τι έχεις να πεις για όλα αυτά;»

Εκείνος το μόνο που σχολίασε ήταν πως ό,τι έφταχνε η Ελμίρα βρόμαγε χειρότερα και από περιστέρωνα. Το νεαρό τζίνι όμως δεν πτοήθηκε. Τα δύο χρόνια που ήταν στην υπηρεσία των δύο θεών είχε συνηθίσει τα επικριτικά σχόλια του Βάαλ. Οπότε συνέχισε το μαγείρεμα, γιατί στην τελική ο ζωμός δεν ήταν για εκείνον.

Κανείς από τους δύο θεούς δεν είχε ανάγκη από φαγητό. Υπό άλλες συνθήκες το ίδιο θα ίσχυε και για εκείνη. Ένα τζίνι μπορούσε να ζήσει μονάχα με ευχές. Η ενέργεια που πρόσφερε η μαγική συνδιαλλαγή με έναν θνητό χάριζε χρόνια ζωής. Ωστόσο, τα τζίνι υιοθετούσαν πιο εύκολα ανθρώπινες συνήθειες. Ήταν κατώτερα στην ιεραρχία των μαγικών πλασμάτων και άρα πιο κοντά στους θνητούς. Επομένως, επιβίωναν και χωρίς μαγεία, μονάχα με ανθρώπινη τροφή. Είχαν βέβαια μεγαλύτερο μέσο όρο ζωής. Ένα

τζίι διχώς να πραγματοποιήσει ποτέ καμία ευχή μπορούσε να ζήσει μέχρι και δύο αιώνες, μονάχα με τη μαγεία που κυλούσε στις φλέβες του. Όταν όμως είχαν τη δυνατότητα να πλησιάσουν την αθανασία, γιατί να μην το εκμεταλλευτούν;

Η Ελμίρα ήταν η εξαίρεση. Αυτό για τον Βάαλ ήταν ένα βασικό μειονέκτημά της. Τη θεωρούσε αδύναμη, πράγμα που ήταν αρκετό για να επιμείνει να τη διώξουν. Ο Αγκλιμπόλ όμως τη συμπαθούσε. Τον έκανε να γελάει με την αδεξιότητά της και την αθώα της φύση. Πολλές φορές την πείραζε πως για τζίι δεν ήταν αρκετά πονηρή, αλλά εκείνη δεν πτοούνταν. Προτιμούσε να τη συμπαθούν από το να τη φοβούνται. Ο Αγκλιμπόλ το θαύμαζε αυτό, σε αντίθεση με τον Βάαλ.

Το φαγητό της πάντως το εκτιμούσε το τέταρτο μέλος της ομάδας τους, ένα ιφρίτ με το όνομα Ασράφ. Μόλις το τζίι πέρασε το κατώφλι της καλύβας, το πρώτο πράγμα που σχολίασε ήταν ότι το δωμάτιο μύριζε υπέροχα.

«Στάζεις», τον επέληξε ο Αγκλιμπόλ.

«Βρέχει», του είπε το προφανές καθώς έβγαζε το τουρμπάνι που κάλυπτε τις καστανές του μπούκλες.

Η παρουσία του Ασράφ φάνηκε πιο άξια προσοχής από τον Βάαλ, ο οποίος ανακάθισε στο στρώμα.

Η Ελμίρα τού έριξε ένα πλάγιο βλέμμα, παρατηρώντας το κατάνταρο σημάδι στον λαιμό του, τον οποίο περιτριγυρίζαν οι άκρες της μαύρης του κόμης. Δεν γνώριζε πολλές λεπτομέρειες για τον πόλεμο που είχαν χάσει οι δύο θεοί, με αποτέλεσμα να εξοριστούν από την πατρίδα τους, τη Συρία. Ήξερε όμως ότι είχε τραυματιστεί σε μια μάχη και με τον καιρό ένα μαύρο σημάδι απλωνόταν στο σώμα του. Ένα βράδυ, την πρώτη χρονιά διαμονής μαζί τους, τον είχε δει φευγαλέα ημίγυμνο. Το σημάδι είχε καλύψει όλο το στήρνο του. Μέσα σε δύο χρόνια είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει στον λαιμό του. Δεν έδειχνε να πονάει, αλλά καταλάβαινε ότι τον

αποδυνάμωνε. Σε αντίθεση με τον Αγκλιμπόλ, ο Βάαλ δεν μπορούσε πλέον να μεταφερθεί όποτε και όπου ήθελε. Μετακινούνταν μόνο πεζός ή με κάποιο άλογο, ακριβώς όπως ένας άνθρωπος.

Ο Βάαλ ένιωσε το βλέμμα της και γύρισε προς το μέρος της. Μόλις αντίκρισε τα ασημένια του μάτια, χαμήλωσε το βλέμμα της, με τα μάγουλά της να παίρνουν μια πορφυρή απόχρωση.

«Μπορείς να μην προκαλείς τις καταγίδες σου όταν ο Ασράφ είναι έξω;» παραπονέθηκε ο Αγκλιμπόλ. «Γεμίζει την καλύβα νερά».

«Και προσφορές», αποκρίθηκε το τζίνι και άφησε μπροστά στον Βάαλ έναν μπόγο.

Εκείνος έσκυψε και ψαχούλεψε να δει τι πράγματα του είχαν αφήσει οι πιστοί του. Δεν είχε ανάγκη κάτι χειροπιαστό, μονάχα τη λατρεία τους. Ωστόσο, δεν έβλαπτε κανέναν να δει τι άφηναν στο μικρό ιερό, που είχαν φτιάξει έξω από τον οικισμό.

«Καμιά ζημιά;» ρώτησε τον Ασράφ.

«Σήμερα όχι», απάντησε το ιφρίτ.

Ο Βάαλ δεν είχε επιλέξει τυχαία την περιοχή. Αμέσως μετά τον διωγμό τους από την πατρίδα τους, αναζήτησαν με τον Αγκλιμπόλ ένα μέρος όχι μόνο να εγκατασταθούν, αλλά και να βρουν πιστούς. Ήταν αρχαίοι θεοί, ξεχασμένοι πλέον εξαιτίας των νέων θρησκειών. Όμως ανατολικά του αραβοϊσλαμικού χαλιφάτου, πάνω στους εμπορικούς δρόμους οι άνθρωποι ήταν πιο ανεκτικοί. Συνυπήρχαν ομάδες από διάφορους πολιτισμούς και θρησκείες και μιλούσαν ένα σωρό γλώσσες. Μετά από αρκετή έρευνα, κατέληξε ότι αυτή η πόλη θα γινόταν το νέο του βασίλειο.

Τους πρώτους μήνες διαμονής τους πλησίασε μέσα στη νύχτα άντρες και γυναίκες, καλυμμένος με έναν μαύρο μανδύα, σαν σκιά. Τους έταξε προστασία και ευλογία με αντάλλαγμα την αφοσίωσή τους. Κάποιοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του. Άλλοι

αντέδρασαν και μέχρι σήμερα επιτίθεντο στο ιερό που του είχαν χτίσει ή παρενοχλούσαν τους πιστούς του. Ο Βάαλ έστελνε τότε τον Ασράφ να τους τρομοκρατήσει. Το τζίνι ξεπρόβαλλε μέσα από φλόγες και τους έλεγε πως, αν δεν άφηναν τους θνητούς στην ησυχία τους, ο ίδιος ο Ιμπλίσ θα τους φυλάκιζε στην Κόλαση. Ούτε οι δύο θεοί ούτε τα τζίνι είχαν σχέση μαζί του. Για τους ακόλουθους των μονοθεϊστικών θρησκειών ωστόσο, οι θεοί του παρελθόντος ήταν οι δαίμονες του σήμερα.

«Αυτό είναι καλό», απάντησε ο Αγκλιμπόλ.

Ο Ασράφ ένευσε καταφατικά, με το συνωμοτικό του βλέμμα στραμμένο στον Βάαλ.

Την επόμενη στιγμή, η καταιγίδα καταλάγιασε.

«Έλα μαζί μου», είπε ο Βάαλ και ο Ασράφ τον ακολούθησε έξω.

Η Ελμίρα και ο Αγκλιμπόλ τούς παρακολουθούσαν καθώς προχωρούσαν έξω από το οικημα και έπειτα αντάλλαξαν το δικό τους συνωμοτικό βλέμμα.

«Θα αρχίσω να ζηλεύω».

Η Ελμίρα γέλασε πνιχτά με το σχόλιο του θεού.

«Είναι το παιδί για όλες τις δουλειές, σε αντίθεση με την απογοήτευση».

«Δεν είσαι απογοήτευση», απάντησε ειλικρινά ο θεός.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της ενώ προσπάθησε να αγνοήσει την αναστάτωση στο στομάχι που της προκαλούσε το τρυφερό του βλέμμα.

«Όταν τα τζίνι τελειώσουν με τις απονομές και επιστρέψουν στις βάσεις τους, θα βρει αμέσως κάποιον να με αντικαταστήσει».

Ο Αγκλιμπόλ τη διαβεβαίωσε ότι δεν θα άφηνε να συμβεί κάτι τέτοιο. Η Ελμίρα όμως ήξερε πως πολύ σύντομα θα άλλαζαν όλα.

«Λοιπόν; Το βρήκατε;»

Ο Ασράφ κατένευσε, με ένα πλατύ χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό του.

«Η Αντρίνα εντόπισε τα ερείπια της πόλης ακριβώς εκεί που μας υπέδειξες».

Η Αντρίνα ήταν ένα ιφρίτ από την Περσία. Είχε γνωρίσει τον Ασράφ σε ένα ταξίδι της στη Συρία πριν τρεις αιώνες. Οι δυο τους έγιναν εραστές και έκτοτε γυρνούσαν όλη την Ασία μαζί. Όταν έμαθαν ότι δύο εκδιωγμένοι θεοί κατοικούσαν στην επαρχία, άφησαν το Σιντζιάνγκ*, όπου είχαν εγκατασταθεί, και ταξίδεψαν δυτικά.

Αυτοί οι δύο ήταν η καλύτερη επένδυση που είχε κάνει και κρατούσαν μια ισορροπία με την αδέξια Ελμίρα. Χρειάστηκαν βέβαια δέκα χρόνια για να κερδίσουν εξ ολοκλήρου την εμπιστοσύνη του, προτού τους μιλήσει για το σχέδιό του. Ίσως θα έπρεπε να περιμένει περισσότερο. Για έναν αθάνατο θεό μια δεκαετία ήταν μια στιγμή. Εντούτοις, η υπομονή του και κυρίως η δύναμή του εξαντλούνταν. Η εξάπλωση του σημαδιού στο σώμα του είχε σοβαρές επιπτώσεις στη μαγεία του. Ίσα ίσα έλεγχε πλέον τον καιρό. Μπορούσε να προκαλέσει μόνο καταιγίδες και όχι να τις σταματήσει.

«Πρέπει να κινηθούμε άμεσα όσο οι άγγελοι και τα τζίνι είναι απασχολημένοι με τις χαζομάρες τους».

«Μπορούμε να φύγουμε αύριο», πρότεινε ο Ασράφ και τα μελί του μάτια έλαμπαν ανυπόμονα.

Ο Βάαλ συμφώνησε. «Βρες μας τρία άλογα».

Το τζίνι ένευσε. Την επομένη στιγμή εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω του κεχριμπαρένιες σπίθες κι έναν αραιό καπνό.

* Σήμερα είναι αυτόνομη περιοχή της Κίνας. Ιστορικά αποτέλεσε το μήλο της έριδος για πολλές αυτοκρατορίες και βασιλεία λόγω της θέσης του πάνω στον δρόμο του μεταξιού. (Σ.τ.Σ.)

Η Ελμίρα δεν το έκανε ποτέ αυτό, σκέφτηκε ο Βάαλ και αμέσως απόρησε γιατί αυτή ήταν η πρώτη του σκέψη. Δεν τον ενδιέφερε η άρνηση του ιφρίτ να δρα όπως κάθε τζίνι. Βέβαια, κάτι τέτοιο θα προκαλούσε και σε εκείνους πρόβλημα εκτός από την ίδια. Δεν θα μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό της και ο Βάαλ δεν γινόταν να είναι συνέχεια μαζί της για να την προστατεύει.

Τι σημασία έχει, επέπληξε τον εαυτό του. Δεν ήταν κηδεμόνας της. Αν ήθελε να σκοτωθεί, ήταν δικό της πρόβλημα.

Λες και είχε ακούσει τις σκέψεις του, το τζίνι βγήκε στο κατώφλι, φωνάζοντας στον Ασράφ ότι το φαγητό ήταν έτοιμο.

«Δεν είναι εδώ», είπε ο Βάαλ πλησιάζοντάς την. «Πήγε να μας φέρει άλογα».

«Γιατί;»

Εκείνος στάθηκε μπροστά της και την παρατήρησε. Αν δεν ήταν θεός και δεν ένιωθε την ενέργειά της, δεν θα καταλάβαινε ότι ήταν τζίνι. Δεν είχε αυτή τη σπίθα στα καστανά, αμυγδαλωτά μάτια της, ούτε χαμογελούσε πονηρά. Τα σαρκώδη χείλη της ήταν συνεχώς μια ευθεία γραμμή, όπως τα μαύρα, πυκνά της φρύδια, που είχαν το ίδιο χρώμα με τα κυματιστά της μαλλιά, τα οποία έφταναν μέχρι τη μέση της. Ένα χρώμα που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το λευκό της δέρμα, το οποίο ήταν άτονο, δίχως να λάμπει από τη μαγεία της.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε καθώς την κοιτούσε με βλοσυρό βλέμμα.

Εκείνος δεν της απάντησε. Προχώρησε στο εσωτερικό του σπιτιού και ανακοίνωσε ότι το επόμενο βράδυ θα έφευγαν.

«Πηγαίνουμε στην Άι Χανούμ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

*«Και κάποιοι άνθρωποι βρήκαν κατα-
φύγιο στα τζίνι και ο ένας ενέτεινε τη
μοχθηρή φύση του άλλου».*

Ιερό Κοράνιο, 72:6

ΕΙΧΕ ΠΛΕΟΝ ΒΡΑΔΙΑΣΕΙ, όταν ο Ασράφ επέστρεψε και βρήκε τον Αγκλιμπόλ να φωνάζει στον Βάαλ για το νέο του σχέδιο, το οποίο όχι μόνο τού φαινόταν ανούσιο, αλλά δεν είχε κάνει τον κόπο να του μιλήσει γι' αυτό μέχρι την τελευταία στιγμή.

Μόλις ο προδομένος θεός αντίκρισε τον Ασράφ, άρχισε να επιπλήττει και αυτόν, απειλώντας τον πως, αν είχε σκοπό να τους οδηγήσει σε κάποια παγίδα, θα φρόντιζε να τον βασανίσει για μια αιωνιότητα.

«Πάψε επιτέλους», αντιγύρισε ο Βάαλ. «Δεν είναι ο Ασράφ το πρόβλημά σου».

«Όχι βέβαια. Το πρόβλημά μου είσαι εσύ. Είμαι στο πλευρό σου τόσα χρόνια και δεν σκέφτηκες ποτέ να μοιραστείς τις σκέψεις σου μαζί μου. Σε στηρίξα όσο κανένας, σε έκρυψα από κάθε κίνδυνο και μου το ξεπληρώνεις έτσι; Μας θέτεις και τους δύο σε κίνδυνο δείχνοντας εμπιστοσύνη σε δύο ιφρίτ που γνωρίζεις ελάχιστα».

«Εκτιμώ όλα όσα έχεις κάνει για μένα. Όσο για τον Ασράφ και την Αντρίνα, έχουν αποδείξει την αφοσίωσή τους».

«Όπως η Λίλιθ;»

«Η Λίλιθ δούλεψε για τον εαυτό της και το ξέραμε πολύ καλά. Απλώς νομίζαμε ότι είχαμε κοινό στόχο. Ο Ασράφ και η Αντρίνα όμως έχουν εκτεθεί. Αν μάθουν τα υπόλοιπα τζίνι και οι άγγελοι τι μας βοήθησαν να κάνουμε, θα έχουν σοβαρό πρόβλημα».

«Θα μας διαλύσουν», συμφώνησε ο Ασράφ, αλλά ο Αγκλιμπόλ τον αγνόησε.

«Δεν σε πιστεύω! Μετά από όσα περάσαμε θα έπρεπε να είσαι πιο προσεκτικός».

«Τουλάχιστον εγώ δεν ξέχασα τον στόχο μας. Εσύ το μόνο που κάνεις όλα αυτά τα χρόνια είναι να πίνεις και να πλαγιάζεις με κάθε θνητό που εμφανίζεται μπροστά σου».

«Δεν θα απολογηθώ επειδή ξεπέρασα τον θυμό μου και θέλω να ξοδέψω όση αιωνιότητα μου απομένει διασκεδάζοντας. Τόσα χρόνια στην απομόνωση ενός δάσους με την απειλή πολέμου με κούρασαν».

Στο μεταξύ, η Ελμίρα καθόταν σε μια γωνία με χαμηλωμένο το κεφάλι. Ο Ασράφ ήταν ευγνώμων που δεν ήταν εξαρχής παρών στη λογομαχία των θεών.

Εντέλει ο καβγάς έληξε, με τον Βάαλ να ανακοινώνει πως το επόμενο βράδυ θα έφευγε με τα δύο τζίνι, ακόμα και χωρίς εκείνον. Η Ελμίρα εξεπλάγη που τη συμπεριέλαβε στο σχέδιό του, παρά το γεγονός ότι υπήρχε πιθανότητα να μην ακολουθήσει ο Αγκλιμπόλ, αφού παρέμενε μαζί τους μόνο χάρη στη δική του επιμονή.

«Για την Άι Χανούμ», κάγχασε ο θεός της σελήνης. «Τη νεκρή πόλη. Κι όλα αυτά γιατί;»

«Δεν καταλαβαίνεις», ήταν η απάντηση του Βάαλ.

«Ποτέ δεν προσπάθησες να με κάνεις να σε καταλάβω».

Τρεις μήνες πριν

Η Αντρίνα είχε γεννηθεί στο ιρανικό οροπέδιο πολύ πριν εξαπλωθεί ο χριστιανισμός, πόσο μάλλον το Ισλάμ, στη Μέση Ανατολή. Κυβερνώντες στα πάτρια εδάφη της ήταν μέλη της δυναστείας των Αρσακιδών της Παρθίας. Έπειτα είδε τη νέα δυναστεία των Σασσανιδών να ανέρχεται και στη συνέχεια να ηττάται από τους Άραβες. Συναναστράφηκε με πολυθείστες, χριστιανούς, Εβραίους, μουσουλμάνους. Ξεγέλασε και οδήγησε σε αιματηρά συμβόλαια Άραβες, Σύριους, Πέρσες, Ρωμαίους, ένα σωρό θνητούς σε όλα τα χρόνια της ζωής της. Ήταν ένα συναρπαστικό τζίνι. Μόλις τη γνώρισε ο Βάαλ, ήξερε ότι την ήθελε κοντά του.

Όσο λατρευόταν στην αρχαία Παλμύρα, δεν είχε συναναστραφεί ποτέ με τζίνι. Γνώριζε για την ύπαρξή τους, ότι δημιουργήθηκαν αιώνες πριν σε έναν ξεχασμένο πολιτισμό και ότι διασκέδαζαν με τη δυστυχία των θνητών. Όταν τελικά εκείνος και κάθε άλλη αρχαία θεότητα βρέθηκαν εξορισμένοι σε ένα σκοτεινό και ψυχρό δάσος, περιορισμένοι από αγγέλους, τους στρατιώτες των νεότερων θεών, τα τζίνι έγιναν μέρος της καθημερινότητάς του. Όταν τελικά έφυγε από τη Συρία, δεν πίστευε ότι θα συνεργαζόταν ξανά μαζί τους. Μέχρι που η Αντρίνα και ο σύντροφός της έφτασαν στην πόλη, θέλοντας να γνωρίσουν εκείνον και τον Αγκλιμπόλ. Εξεπλάγη με τις εμπειρίες τους, κυρίως της Αντρίνα, και σκέφτηκε ότι μια νέα συμμαχία με δύο τζίνι υπό τους δικούς του όρους θα ήταν αποτελεσματική.

Για δέκα χρόνια το ζευγάρι υπάκουγε τον θεό δίχως αντιρρήσεις, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη του. Τρομοκρατούσαν όσους ενοχλούσαν τους πιστούς του, φρόντιζαν να ψιθυρίζουν στα αφτιά διχασμένων θνητών, ώστε να αποκτήσει κι άλλους ακολούθους, και ενίοτε караδοκούσαν στους εμπορικούς δρόμους και έκλεβαν πολύτιμα αντικείμενα από караβάνια για να τα μοιράσουν σε

όσους είχαν αναλάβει τον ρόλο ιερέα στη νέα θρησκεία του. Όταν η τσέπη του ανθρώπου ήταν γεμάτη, είχε μεγαλύτερο κίνητρο να υπακούσει. Φυσικά κάποια τα κρατούσαν οι ίδιοι.

Εφόσον λοιπόν δύο τζίνι, που από τη φύση τους ήταν ατίθασα, πονηρά και ποτέ δεν υπάκουγαν στ' αλήθεια σε έναν αφέντη, απέδειξαν πως ήταν πρόθυμα να συνεργαστούν, αποφάσισε να κάνει κάτι ριψοκίνδυνο.

Μια μέρα, όταν η Αντρίνα επέστρεψε από μια επιδρομή σε ένα караβάνι και ο Ασράφ από την αγορά, γιατί η Ελμίρα είχε επινοήσει νέα συνταγή (σε ποιον θεό άραγε έπρεπε να προσευχηθεί ο Βάαλ για να μην κάψει το καταφύγιό τους;), τους έκανε την εξής ερώτηση: «Επισκεφτήκατε ποτέ την περιοχή στο παρελθόν;».

Τα ιφρίτ παραξενεύτηκαν με το γεγονός ότι τους ρώτησε κάτι τέτοιο μια δεκαετία αργότερα και του απάντησαν αρνητικά.

«Έχετε ακούσει τι υπήρχε κάποτε εδώ;»

«Δεν καταλαβαίνω πού οδηγεί αυτή η συζήτηση», είπε η Αντρίνα. Είχε ζήσει αρκετά χρόνια για να ανέχεται μεγάλους προλόγους, κάτι που εκτιμούσε ο Βάαλ.

«Όπως και στην πατρίδα μου, έτσι κι εδώ υπήρχε κάποτε ένα αρχαίο βασίλειο».

«Σε πολλά σημεία του κόσμου υπήρχαν αρχαία βασίλεια», αποκρίθηκε ο Ασράφ.

«Δεν επέλεξα τυχαία τη συγκεκριμένη περιοχή», απάντησε ο θεός και κάθισε απέναντί τους σε ένα πορφυρό μαξιλάρι, από αυτά που είχε κλέψει η Αντρίνα. «Σε αυτή την επαρχία, εκεί που διασταυρώνονται οι ποταμοί Αμού Ντάρια* και Κόκτσα, χτίστηκε κάποτε ένα

* Ο ποταμός Αμού Ντάρια (γνωστός στην αρχαιότητα ως Ώξος) διασχίζει το σημερινό Αφγανιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν και Ουζμπεκιστάν. Λέγεται ότι το όνομα Αμού προέρχεται από την ιστορική πόλη Αμούλ (σημερινό Τουρκμενιστάν) και Ντάρια από την περσική λέξη που σημαίνει ποταμός. (Σ.τ.Σ.)

πλούσιο βασίλειο. Και όπως συνέβαινε πολύ συχνά στο παρελθόν, ο κόσμος δεχόταν και μελετούσε ό,τι σήμερα είναι δαιμονικό. Αυτό σημαίνει δύο πράγματα. Το πρώτο, που ισχύει στην πατρίδα μου, αλλά και στη δική σου, Αντρίνα, είναι ότι η περιοχή από το έδαφος μέχρι και τον αέρα έχει αρκετή ενέργεια. Μαγική», εξήγησε. «Το δεύτερο και ίσως το πιο σημαντικό είναι ότι εκτός από τα αόρατα απομεινάρια υπάρχουν και τα ορατά. Σε αντίθεση με αρκετά σημεία των δικών μας αρχαίων πολιτισμών, το συγκεκριμένο δεν κατοικήθηκε ξανά. Ο κόσμος δεν το θεωρεί άξιο προσοχής. Που σημαίνει ότι καθετί πολύτιμο για εμάς πιθανόν βρίσκεται ακόμη εκεί».

«Τι ακριβώς θεωρείς πολύτιμο;» ρώτησε η Αντρίνα και ο Βάαλ μειδίασε.

«Γνώση του παρελθόντος».

«Μαγική γνώση», είπε ο Ασράφ και ο θεός κατένευσε.

Τα τζίνι ήταν φανερά έκπληκτα. Αντάλλαξαν μια έντονη ματιά και έπειτα απόλυτα συγχρονισμένα γέλασαν. Δεν γελούσαν κοροϊδευτικά. Ίσα ίσα. Τα μάτια τους έλαμπαν από ενθουσιασμό. Ο θεός τούς υποσχόταν περισσότερη δύναμη. Πώς ήταν δυνατόν να την απορρίψουν!

«Κάποιος από εσάς τους δύο θα πρέπει να επισκεφτεί το σημείο για να επιβεβαιώσει ότι έχουν μείνει σημαντικά υλικά στοιχεία από το παρελθόν και στη συνέχεια να βρει έναν ήσυχο δρόμο».

Δεν εννοούσε μονάχα ήσυχο σχετικά με ανθρώπους. Δεν ήξερε αν οι άγγελοι είχαν στήσει παγίδες στη νέα του εγκατάσταση για να περιορίσουν όσο το δυνατόν τη δράση του.

«Θα το κάνω εγώ», πρότεινε η Αντρίνα. «Όλη μου τη ζωή έχω μάθει να εξερευνώ».

Ο θεός δεν έφερε αντίρρηση. Το τζίνι άλλωστε επιδιόταν συνεχώς σε τέτοιου είδους δραστηριότητες. Ανεπίσημα ήταν η ανιχνευτής τους.

Συζήτησαν λίγες παραπάνω λεπτομέρειες και στη συνέχεια τα τζίνι αποχώρησαν για να επισκεφτούν μια ταβέρνα και να γιορτάσουν τη νέα τους αποστολή. Όταν άνοιξαν την πόρτα, ο Βάαλ είδε την Ελμίρα να παρακολουθεί με προσοχή τον Αγκλιμπόλ λίγο πιο πέρα από το οίκημα. Εκείνος της μιλούσε σιγανά με σοβαρό ύφος, κουνώντας τα χέρια του μπροστά από το πρόσωπό της. Στη συνέχεια, σήκωσε τα μανίκια της βαμβακερής μπλούζας του και έδειξε τους γυμνούς καρπούς του. Αφού η Ελμίρα ένευσε καταφατικά, εκείνος πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά της και φανέρωσε ένα άσπρο άνθος. Η Ελμίρα γέλασε δυνατά.

Το γέλιο της ήταν διαφορετικό από εκείνο της Αντρίνα ή του Ασράφ. Η φωνή της δεν ήταν το ίδιο τραχιά. Το πρόσωπό της έλαμπε από ειλικρινή, αθώα χαρά. Ο Αγκλιμπόλ χαμογέλασε ικανοποιημένος και στερέωσε το λουλουδί στο δεξί της αφτί.

Η εικόνα ήταν... φυσιολογική. Επρόκειτο για έναν αρχαίο θεό κι ένα τζίνι και παρ' όλα αυτά φέρονταν σαν απλοί θνητοί. Αυτή η ανώριμη συμπεριφορά θα έπρεπε να τον ενοχλεί. Προς έκπληξή του όμως συνειδητοποίησε ότι αυτό που τον ενοχλούσε ήταν πόσο διασκεδάζαν όταν εκείνος δεν ήταν κοντά τους.

Σήμερα

Το επόμενο πρωί η Ελμίρα ξύπνησε σε ένα άδειο σπίτι. Ο Ασράφ είχε αποχωρήσει από νωρίς, γεγονός που δεν την εξέπληξε. Εκείνος και η Αντρίνα αναλάμβαναν τις περισσότερες δουλειές. Πάντα όμως υπήρχε τριγύρω κάποιος από τους θεούς. Δεν είχαν ανάγκη από ύπνο, οπότε τα βράδια σύχναζαν σε ένα από τα δύο μικρά

δωμάτια διαβάζοντας ή μιλώντας σιγανά. Εκείνο το πρωί όμως το μόνο που ακουγόταν ήταν η κοφτή της ανάσα.

Αφού σηκώθηκε και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της, εξερεύνησε τα δωμάτια για να βεβαιωθεί πως ήταν ολομόναχη. Στη συνέχεια, πήγε σε ένα δωμάτιο και έβγαλε τη νυχτική της. Στη θέση της φόρεσε μια σκούρα μπλε παντελόνια, μια λευκή *κούρτα** και από πάνω ένα μπλε *χαλάτ***, το οποίο έσφιξε με μια μεταλλική ζώνη. Έκανε τα μαλλιά της μια πλεξίδα και τα κάλυψε με ένα μαύρο βέλο, το οποίο στερέωσε σε ένα μπλε πηλήκιο. Δεξιά κι αριστερά του κρέμονταν χάντρες. Αφού φόρεσε και τα παπούτσια της, προχώρησε έξω από την καλύβα, αναζητώντας κάποιον από τους θεούς.

Ο Βάαλ καθόταν παραπέρα στο έδαφος και κοιτούσε προς τον οικισμό. Η καλύβα τους ήταν αρκετά έξω από την πόλη, μακριά από αδιάκριτα μάτια.

Όταν την άκουσε να βγαίνει, στράφηκε προς το μέρος της.

«Καλημέρα», του είπε γνέφοντας.

«Καλό είναι να αρχίσεις να ετοιμάζεσαι», ήταν η απάντησή του. «Θα φύγουμε με τη δύση».

«Αμέσως». Έκανε να μπει στο οίκημα, αλλά δίστασε την τελευταία στιγμή. «Πόσο μεγάλο είναι το ταξίδι;»

«Καθόλου μεγάλο. Το πολύ σε δύο μέρες θα είμαστε εκεί».

«Και πόσο καιρό θα μείνουμε;»

«Δεν ξέρω».

Εκείνη ένευσε, αλλά από τον τρόπο που δάγκωσε το κάτω χείλος της φάνηκε ότι κάτι δεν την ικανοποίησε.

«Τι σε προβληματίζει;» τη ρώτησε και σηκώθηκε για να την πλησιάσει.

* Είδος μπλούζας. (Σ.τ.Σ.)

** Ένα φαρδύ πανωφόρι με μακριά μανίκια. (Σ.τ.Σ.)

Η Ελμίρα ίσωσε την πλάτη της, σαν στρατιώτης που στεκόταν προσοχή στον ανώτερό της. Ουσιαστικά η θέση της δεν διέφερε από αυτή ενός στρατιώτη.

«Απλώς αναρωτιόμουν πόσα τρόφιμα πρέπει να πάρω μαζί μου».

«Είμαι σίγουρος ότι κάτι θα μπορείς να κυνηγήσεις εκεί πέρα».

«Μα δεν υπάρχει ζωή!»

«Δεν υπάρχουν άνθρωποι», τη διόρθωσε. «Και εκεί που δεν υπάρχουν άνθρωποι, υπάρχει αρκετή ζωή». Σε έναν άδειο από θνητούς τόπο η φύση σίγουρα θα οργίαζε. «Έχεις κάποια άλλη ερώτηση;»

Εκείνη απάντησε αρνητικά, αν και ήταν φανερό ότι έλεγε ψέματα. Έκανε να προχωρήσει μέσα, αλλά και πάλι σταμάτησε. Αυτή τη φορά την εμπόδισε ο Βάαλ, πιάνοντας τον ώμο της.

Χαμήλωσε το βλέμμα της στο σημείο που την άγγιζε και έπειτα το σήκωσε για να συναντήσει τα ασημένια του μάτια. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι σκεφτόταν εκείνη τη στιγμή, γιατί πάντα το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα θυμού ή κούρασης, κάποιες φορές εξαιτίας της.

«Δεν ξέρω τι θα συναντήσουμε εκεί πέρα. Το μέρος θα βρίθει από μαγεία και εκτός από άγρια θηρία μπορεί να караδοκούν και τέρατα από τον δικό μας κόσμο. Χωρίς τον Αγκλιμπόλ είμαι υπεύθυνος για τρία τζίνι, ένα εκ των οποίων δεν έχει χρησιμοποιήσει ποτέ τις δυνάμεις του».

Η Ελμίρα απογοητεύτηκε ακούγοντας ότι ο θεός της σελήνης δεν θα τους ακολουθούσε. «Θα προσπαθήσω να μην είμαι βάρος», του είπε.

«Δεν σε θεωρώ βάρος».

Εκείνη χαμογέλασε χωρίς διάθεση. «Ξέρουμε και οι δύο ότι δεν είμαι η αγαπημένη σου και ότι μετράς τις ώρες να με ξεφορτωθείς».

«Δεν είναι αλήθεια».

Η Ελμίρα ξεφύσησε και η ανάσα της έπεσε καυτή στο δέρμα του. Τότε συνειδητοποίησε ότι εξακολουθούσε να την κρατάει.

«Δεν είσαι και ιδιαίτερα διακριτικός στις συζητήσεις σου με τον Αγκλιμπόλ. Έχω ακούσει πώς μιλάς για μένα».

Ήταν θεός. Είχε μάθει να λέει ό,τι σκεφτόταν δίχως ντροπή ή ενοχές. Δεν θυμόταν να έχει νιώσει ποτέ τύψεις στη μακρά ζωή του.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή.

«Δεν έχω συναντήσει άλλο πλάσμα που επιλέγει να ζει σαν άνθρωπος», της είπε.

«Υπάρχουν πολλά πράγματα που ακόμα κι ένας θεός αγνοεί», αποκρίθηκε το τζίνι προτού απομακρυνθεί.

Η ζωή της Ελμίρα τα τελευταία δύο χρόνια ήταν αρκετά πράγματα. Ιδιαίτερη. Διαφορετική. Καμιά φορά συναρπαστική. Σίγουρα όμως όχι μοναχική. Δεν μπορούσε ποτέ να πει κάτι τέτοιο όταν μοιραζόταν ένα μικρό σπίτι με τόσα άτομα. Ωστόσο, για πρώτη φορά μετά από δύο χρόνια ένωσε τη μοναξιά να την πνίγει. Μέχρι τη δύση του ήλιου ήταν η μόνη παρουσία μέσα στο οίκημα. Ο Αγκλιμπόλ δεν είχε φανεί, οπότε τα λόγια του Βάαλ δυστυχώς επιβεβαιώνονταν. Εκείνος παρέμενε έξω από το κτίσμα, κάνοντας βόλτες στην περίμετρο. Δεν επρόκειτο για κάτι σπάνιο. Ήταν ένα καθημερινό τελετουργικό.

Ο Αγκλιμπόλ της είχε πει ότι οι μεγάλοι περίπατοι ήταν μια συνήθεια που είχαν αναπτύξει στην εξορία. Τόσα χρόνια σε ένα δάσος δεν είχαν να κάνουν τίποτα άλλο από το να βηματίζουν. Βέβαια εκεί είχαν πάντα παρέα, καθώς ήταν αρκετοί. Τώρα ο Βάαλ προτιμούσε να είναι μόνος του.

Όταν ο ήλιος άρχισε την κάθοδό του, ο Ασράφ ξεπρόβαλε στον ορίζοντα, κρατώντας τα γκέμια τριών αλόγων. Μονάχα

τότε ο Βάαλ επέστρεψε στο σπίτι και της ανακοίνωσε ότι αναχωρούσαν.

Εκείνη είχε γεμίσει έναν μπόγο με τρεις αλλαξιές, ένα φλασκό με πόσιμο νερό και ελάχιστη ξηρά τροφή. Το μόνο όπλο που είχε στην κατοχή της ήταν μια χαντζάρα. Ο Βάαλ δεν πίστευε πως κάτι τέτοιο ήταν αρκετό για να κυνηγήσει την τροφή της, ωστόσο δεν έκανε κάποιο σχόλιο καθώς το τζίνι τη στερέωνε στη ζώνη του. Ήλπιζε άλλωστε ότι δεν θα έλειπαν για μεγάλο διάστημα. Η αποδυνάμωσή του τον είχε κάνει ανυπόμονο. Η τελευταία φορά που τον κυρίευσε αυτό το συναίσθημα ήταν στη Συρία και το αποτέλεσμα ήταν να εξοριστεί. Αυτή τη φορά όμως δεν είχε εμπιστευτεί ένα κατώτερο ον, αλλά τον ίδιο του τον εαυτό κι αν κάτι ήξερε να κάνει καλά ένας θεός ήταν να θεωρεί τον εαυτό του ικανότερο όλων.

«Η Αντρίνα θα μας συναντήσει εκεί», τους ενημέρωσε ο Ασράφ, όταν τον πλησίασαν. «Δεν φαίνεται να υπάρχει κάποιος κίνδυνος για εμάς, ωστόσο σε περίπτωση που προκύψουν εκπλήξεις θα μας ενημερώσει άμεσα».

«Καλώς».

«Ο Αγκλιμπόλ;» ρώτησε το ιφρίτ.

Ο Βάαλ ήταν έτοιμος να του πει πως είχε εξαφανιστεί και πιθανόν δεν σκόπευε να τους ακολουθήσει, όταν ακούστηκε ένα μουγκρητό από ψηλά. Όλοι ύψωσαν το βλέμμα τους στο φεγγάρι, το φως του οποίου δυνάμωσε και φανέρωσε μια φιγούρα που έπεσε στο έδαφος.

«Παρών», είπε ο Αγκλιμπόλ, τινάζοντας τη σκόνη της σελήνης από τους γυμνούς του ώμους.

Η Ελμίρα αναθάρρησε αντικρίζοντάς τον κι ένα μεγάλο κύμα ενθουσιασμού έφερε ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη της. «Θα έρθεις μαζί μας;»

«Δεν πρόκειται να σε αφήσω μόνη σου μαζί τους», της απάντησε

και βάδισε προς το μέρος της. Πέρασε μάλιστα δίπλα από τον Βάαλ, χτυπώντας τον με τον ώμο του. Ο Βάαλ ήξερε ότι ένας θεός δεν μπορούσε να είναι αδέξιος, οπότε το σκούντημα ήταν εσκεμμένο.

«Δεν μπόρεσα να αγοράσω άλογο για σένα», του είπε ο Ασράφ.

«Δεν χρειάζομαι άλογο. Δεν είμαι αδύναμος», έφτυσε την τελευταία λέξη και ο Βάαλ έσφιξε τις γροθιές του. «Επίσης, αμφιβállω αν πράγματι τα αγόρασες».

Σε αυτό είχε δίκιο. Η κλοπή ήταν η μεγαλύτερη ικανότητα του ιφρίτ.

«Μπορείς να υπεύσεις μαζί μου», πρότεινε η Ελμίρα χαμογελώντας.

«Θα είμαι εντάξει», τη διαβεβαίωσε και της ανταπέδωσε το χαμόγελο. Εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα της για να μην προλάβουν να δουν τα αναποκοκκινισμένα μάγουλά της. «Εμπρός», συνέχισε ο θεός. «Πάμε στη θρυλική Άι Χανούμ!»

Εκεί όπου ο Βάαλ ήλπιζε ότι θα έβρισκε αρκετή μαγεία να τον θεραπεύσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

«Και ανάμεσά μας βρίσκονται αυτοί που έχουν υποταχθεί στον Αλλάχ και οι αποκλίνοντες. Όσο για τους αποκλίνοντες, θα είναι φωτιά στην Κόλαση».

Ιερό Κοράνιο, 72:14, 15

«MAMA!»

Το μικρό κορίτσι, μόλις πέντε ετών, έτρεξε στην κλίνη της μητέρας του κρατώντας έναν πάπυρο.

«Έμαθα να γράφω το όνομά μου», ανακοίνωσε περηχάρης.

Η μητέρα του άπλωσε τα σκελετωμένα χέρια της και περιεργάστηκε τον πάπυρο. Πράγματι, η κόρη της είχε γράψει το όνομά της με τη γλώσσα που της είχε διδάξει η γυναίκα που φρόντιζε για την ανατροφή της.

«Είμαι πολύ περήφανη, κόρη μου».

Το αδύναμο χαμόγελο της μητέρας του ήταν αρκετό για να αισθανθεί το κορίτσι ακόμα μεγαλύτερη ευφορία για το επίτευγμά του.

Από όταν θυμόταν τον εαυτό της, η μητέρα της ήταν κλινήρης, τα μαλλιά της ήταν ένα λευκό κουβάρι και το δέρμα της γεμάτο κόκκινα στίγματα. Αν την έβλεπε κάποιος θνητός, θα πίστευε πως

η γυναίκα ήταν φορέας κάποιας μεταδοτικής ασθένειας, αρκετά επικίνδυνης ώστε να προκαλέσει επιδημία και θάνατο.

«Θα μάθω να γράφω και το δικό σου», της υποσχέθηκε και έτρεξε πίσω στην κάμαρά της για να πιάσει δουλειά.

Στο μεταξύ, η δεύτερη ενήλικας του σπιτιού επισκέφτηκε τη μητέρα και τη βοήθησε να φάει λίγη σούπα. Δυστυχώς, ο θάνατός της ήταν θέμα χρόνου. Προσπαθούσε ωστόσο να τον καθυστερήσει για να περάσει όσο περισσότερο χρόνο μπορούσε με την κόρη της. Δεν ήθελε να την αφήσει σε έναν σκληρό κόσμο, δίχως να έχει χορτάσει την αγάπη της μητέρας της.

«Μου φαίνεσαι καλύτερα σήμερα», παρατήρησε η γυναίκα.

«Η Αϊγκιούλ έμαθε να γράφει το όνομά της», της απάντησε σαν να ήταν η προφανής εξήγηση για την κατάστασή της κι όχια ακριβά γιατροσόφια που της έβρισκε η γυναίκα.

«Είναι πανέξυπνη. Αφομοιώνει ό,τι της μαθαίνω».

«Σε ευχαριστώ. Αν δεν είχαμε εσένα, δεν...»

«Με έχετε», τη διέκοψε και έσφιξε μαλακά το αδύνατο χέρι της. «Δεν χρειάζεται να στενοχωρείς τον εαυτό σου με υποθέσεις. Είμαι εδώ και θα σας φροντίσω».

«Θέλω να μάθει όλη την αλήθεια για το ποια είναι αφού πεθάνω. Δεν θέλω να με μισήσει όσο ζω. Ξέρω ότι είναι εγωιστικό, αλλά θέλω να θυμάμαι μονάχα το χαμόγελό της».

«Μη σκέφτεσαι τέτοια πράγματα. Συμφωνήσαμε ότι δεν θα αναφερθεί ποτέ η λέξη θάνατος».

«Όσο και να θέλουμε να το αποφύγουμε, πλησιάζει. Κανείς δεν γλιτώνει από αυτή τη μοίρα».

Η γυναίκα άφησε την άδεια πλέον πατέλα στο ξύλινο δάπεδο και υποσχέθηκε στη δακρυσμένη μητέρα ότι κάθε της ευχή θα γινόταν πραγματικότητα. Ήταν ίσως η πρώτη φορά που κάποιο τζίνι δεν απαιτούσε αιματηρό αντάλλαγμα για μια ευχή.

Τακχάρ, Αφγανιστάν, 704 μ.Χ.

Το νερό ήταν το σημαντικότερο συστατικό του κόσμου. Ο άνθρωπος το χρειαζόταν για να επιβιώσει, να καλλιεργήσει, να πλουτίσει. Κάτι άχρωμο, άγευστο, άοσμο και φαινομενικά αδιάφορο είχε τη δύναμη να καταστρέψει ζωές, αλλά και να τις προστατέψει. Εντούτοις, δεν ήταν σημαντικό μονάχα για τους θνητούς.

Μεγάλο μέρος του υπερφυσικού κόσμου στηριζόταν σε αυτό. Δεν ήταν κομμάτι της επιβίωσης. Ήταν όμως σημαντικό για τη δύναμή τους. Κάποιοι θεοί και κάποια πλάσματα έβρισκαν καταφύγιο κάτω από υδάτινες επιφάνειες. Άλλοι έπαιρναν δύναμη από αυτό και άλλοι το χρησιμοποιούσαν σαν εργαλείο για συνωμοσίες.

Καθώς οι ταξιδιώτες ίππευαν πλάι στον ποταμό Αμού Ντάρια, ο Αγκλιμπόλ κοιτούσε επίμονα το νερό, το οποίο χάρη στο φως της σελήνης έμοιαζε να έχει ασημένιο χρώμα. Θυμόταν μια θεά, η οποία ήταν εξορισμένη μαζί του στη Δαμασκό, να περνάει ώρες πλάι σε ένα ρυάκι που υπήρχε στο δάσος και την καταστροφή που ακολούθησε εξαιτίας αυτού.

Προχώρησαν όλη τη νύχτα κατά μήκος του ποταμού και με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου ο Βάαλ πρότεινε να κάνουν ένα διάλειμμα για να ταΐσουν τα άλογα. Τα δύο τζίνι ανέλαβαν την τροφή και το πότισμά τους και γευμάτισαν με τη σειρά τους με τα φρούτα που είχε φέρει ο Ασράφ. Για καλή τύχη της Ελμίρα, κι εκείνος είχε εξασφαλίσει τρόφιμα πέρα από μεταφορικό μέσο. Άλλωστε κι αυτός λάτρευε το ανθρώπινο φαγητό.

Ο Αγκλιμπόλ κάθισε παραπέρα, παρατηρώντας την ανατολή του ήλιου. Ήταν φανερό ότι ήθελε να μείνει μόνος του. Δεν επέλεγε συχνά την απομόνωση, οπότε η απόφασή του να κρατήσει κάποια απόσταση από την αγαπημένη του Ελμίρα σήμαινε ότι δεν ήθελε να ανταλλάξει κουβέντα με κανέναν.

Ο Βάαλ σεβάστηκε την επιθυμία του για λίγα λεπτά, μέχρι να πάει κοντά του και να τον ρωτήσει γιατί τους ακολούθησε.

«Νόμιζα ότι ήμαστε ομάδα», αποκρίθηκε, δίχως να παίρνει το βλέμμα του από τον ήλιο.

«Κι εγώ. Αλλά η απουσία σου μετά το ξέσπασμά σου με έκανε να πιστέψω πως δεν ήθελες να είσαι μέλος αυτής της ομάδας».

«Βασικά αυτός που φέρεται σαν να μην είμαι μέλος είσαι εσύ. Νόμιζα ότι μετά από τριάντα χρόνια με εμπιστευόσουν αρκετά για να μου μιλήσεις για το σχέδιό σου».

«Σε εμπιστεύομαι με τη ζωή μου».

Ο Αγκλιμπόλ στράφηκε τότε στον θεό με τα χαρακτηριστικά του προσώπου του να έχουν σκληρύνει.

Ο Βάαλ πάντα θαύμαζε την εμφάνισή του. Έμοιαζε με άγαλμα που του είχαν δώσει ζωή. Κάθε σημείο του σώματος και του προσώπου του ήταν τόσο όμορφο λες και το είχαν σμιλέψει. Αμυγδαλωτά, ασημένια, σχεδόν λευκά μάτια. Μαύρες, μακριές βλεφαρίδες. Μια μακριά αλλά λεπτή μύτη. Ζουμερά χείλη, έναν τόνο πιο σκούρα από το δέρμα του, που ήταν πιο ανοιχτό από το δικό του. Τα κυματιστά μαλλιά του έπεφταν μέχρι τους αγκώνες του σαν μαύρος μανδύας. Ως ο θεός της σελήνης, είχε μεγάλο μέρος της σαγηνευτικής ομορφιάς της, σε αντίθεση με τον ίδιο, που έμοιαζε με άγριο θηρίο. Ο θεός που δάμαζε τον κεραυνό ήταν εξίσου απότομος και απρόβλεπτος. Εκείνη τη στιγμή όμως ο Αγκλιμπόλ έδειχνε πιο επίφοβος.

«Μη μου φέρεσαι σαν να είμαι θνητός. Δεν χρειάζομαι συγκινητικά λόγια για να ξεχάσω αυτό που έκανες».

«Δεν είναι αυτός ο σκοπός μου. Απλώς σου λέω την αλήθεια».

Ο Αγκλιμπόλ κάγχασε. «Η αλήθεια σου ήρθε αργοπορημένα». Σηκώθηκε όρθιος και μάζεψε τα μαλλιά του σε έναν πρόχειρο κότσο. «Όπως είπα και νωρίτερα, είμαι εδώ για την Ελμίρα. Κάνει

τα πάντα για να σου αποδείξει ότι είναι αρκετά καλή και στην προσπάθειά της μπορεί να πληγωθεί».

«Δεν θα επιτρέψω κάτι τέτοιο».

«Μεγάλα λόγια από έναν αδύναμο θεό».

Ήταν η δεύτερη φορά που πρόφερε αυτή την κουβέντα κι αυτή τη φορά ο Βάαλ δεν συγκράτησε τον θυμό του. «Δεν θα δεχτώ άλλη προσβολή», γρύλισε.

«Αλλιώς τι; Θα με κάψεις με τον κεραυνό σου;»

«Για κάποιον που δεν θέλει να του φέρομαι σαν να είναι θνητός, θυμίζεις αρκετά αυτά τα μίζερα όντα».

Ο Αγκλιμπόλ μείωσε την απόσταση μεταξύ τους και έπιασε βίαια το πανωφόρι του Βάαλ. «Δεν ξέρω τι θέλεις να κάνεις στην αναθεματισμένη Άι Χανούμ, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα μετανιώσεις την απόφασή σου να εμπιστευτείς ένα τζίνι, αντί για τον μοναδικό σου σύντροφο. Και τότε θα χαρώ πολύ να είμαι μάρτυρας στην καταστροφή σου».

Έλεπτα τον έσπρωξε και απομακρύνθηκε με γρήγορες δρασκελιές.

«Χωρίς εσένα είμαι ήδη κατεστραμμένος», είπε ο Βάαλ, αλλά ο θεός ήταν αρκετά μακριά για να τον ακούσει.

Τακχάρ, Αφγανιστάν, 678 μ.Χ.

«Κάνε ένα διάλειμμα», φώναξε ο Βάαλ.

«Γιατί;» αντιγύρισε ο Αγκλιμπόλ περιχαρής. «Φοβάσαι μην κουραστώ;»

Ο Βάαλ κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι του και πήγε να τον βοηθήσει. Έβγαλε το πάνω μέρος της φορεσιάς του, όπως είχε κάνει ο Αγκλιμπόλ, για να μη λερωθούν τα ανοιχτόχρωμα υφάσματα, και άρχισε να τοποθετεί τους λίθους σε μια σειρά, ώστε να σχηματίσουν έναν τοίχο.

«Μπορώ να το κάνω και μόνος μου», είπε ο Αγκλιμπόλ, στερεώνοντας μια ατίθαση τούφα πίσω από το αφτί του.

«Θα τελειώσουμε πιο γρήγορα αν το κάνουμε μαζί».

Είχαν φτάσει στην περιοχή πριν μερικούς μήνες και αποφάσισαν ότι αυτό το σημείο έξω από τον οικισμό ήταν κατάλληλο για εγκατάσταση. Ο Αγκλιμπόλ επέμεινε να χτίσουν μόνοι τους το νέο τους σπίτι. Θα ήταν σαν μια τελετουργία, στην οποία θα είχαν τον απόλυτο έλεγχο της ζωής τους και των πράξεών τους. Ωστόσο, προτιμούσε να δουλεύει μοναχός του, ώστε ο Βάαλ να επιδοθεί στην εύρεση πιστών.

«Έχεις πιο σημαντικές δουλειές», του είπε ανακατευόμενος το κολλητικό υλικό στην ξύλινη λεκάνη.

«Αφού τελειώσουμε με την καλύβα, μπορείς να συμμετέχεις και σε αυτές».

«Είμαι σίγουρος ότι μπορείς να κερδίσεις πιστούς και χωρίς εμένα».

«Εννοούσα να βρεις δικούς σου πιστούς».

Όταν τους έδωξαν οι άγγελοι από τη Συρία, δεν τους είχαν απαγορεύσει να φτιάξουν νέες θρησκείες εκτός του χαλιφάτου. Όταν έφτασαν στην επαρχία Τακχάρ, ο Βάαλ δεν έχασε χρόνο να αναστήσει τη θρησκεία του. Ο Αγκλιμπόλ ωστόσο ούτε που το συζητούσε. Στην Παλμύρα, όπου λατρεύονταν κατά κόρον, αρκετός κόσμος τούς λάτρευε μαζί, καθώς και με τον θεό του ήλιου, τον Μαλακμπέλ. Εκείνος όμως δεν τους είχε ακολουθήσει.

Ο Αγκλιμπόλ δεν είχε μιμηθεί το παράδειγμα του Βάαλ. Επισκεπτόταν συχνά την πόλη, αλλά για να συναναστραφεί φιλικά με θνητούς. Φαίνεται ότι αυτά τα τέσσερα χρόνια η οργή εναντίον των ανθρώπων που τον είχαν ξεχάσει καταλάγιασε. Μάλιστα, δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε πλαгиάσει με θνητούς, γυναίκες και άντρες.

«Ίσως κάποια στιγμή στο μέλλον», είπε και συνέχισε τη δουλειά.

Η συνεργασία τους απέδωσε καρπούς και μέσα στις επόμενες βδομάδες η νέα τους κατοικία ήταν έτοιμη. Θα μπορούσαν να μείνουν και έξω στον κάμπο. Άλλωστε για χρόνια ζούσαν σε ένα δάσος. Εντούτοις, ήθελαν πλέον να ακολουθήσουν έναν νέο τρόπο ζωής.

Τα επόμενα χρόνια κύλησαν ομαλά. Δημιούργησαν μια ήρεμη ρουτίνα και έβλεπαν τις εποχές να αλλάζουν, τον κόσμο να γεννάει και τις νέες γενιές να έρχονται, ενώ εκείνοι έμεναν ίδιοι. Τα χρόνια περνούσαν και εκείνοι έβρισκαν τρόπους να γεμίζουν οι μέρες τους. Εξερευνούσαν την πόλη αργά τη νύχτα και διάβαζαν ιστορίες. Ο Αγκλιμπόλ γινόταν φίλος με ένα σωρό θνητούς και επέστρεφε στην καλύβα με αστείες ιστορίες από την πόλη.

Ενίστε έβρισκαν ανακούφιση ο ένας στον άλλον. Δεν είχαν τις ίδιες ανάγκες με τους θνητούς, αλλά ακόμα και οι θεοί αποζητούσαν την ηδονή. Ο Αγκλιμπόλ την έβρισκε πολύ πιο συχνά από τον Βάαλ. Ήταν όμως πάντα πρόθυμος να την προσφέρει και στον μοναχικό θεό. Λάτρευε να φιλάει το καλλίγραμμα κορμί του και να περιεργάζεται με τη γλώσσα του το μαύρο σημάδι, το οποίο ο Βάαλ σχαινόταν. Ο Αγκλιμπόλ εντούτοις πίστευε ότι τον έκανε πιο σαγηνευτικό.

Όσο το σημάδι μεγάλωνε, ο Βάαλ απέφευγε την επαφή με τον Αγκλιμπόλ. Εκείνος δεν ήθελε να τον πιάσει, αλλά τον πλήγωνε να βλέπει την ανασφάλεια να κυριεύει έναν θεό στον οποίο κάποτε προσεύχονταν βασιλιάδες.

Ένα βράδυ ξάπλωσε δίπλα του έξω από το οίκημα και χάζεψαν παρέα τον ξάστερο ουρανό.

«Δεν θα φύγεις απόψε;» τον ρώτησε ο Βάαλ.

«Προτιμώ να περάσω ένα ήσυχο βράδυ».

«Από τότε;»

«Όσο περίεργο κι αν σου φαίνεται, μου αρέσει η ησυχία».

«Μου φαίνεται πολύ περίεργο», παραδέχτηκε ο Βάαλ.

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί και έπειτα ο Βάαλ έκανε μια ερώτηση που σκεφτόταν χρόνια, αλλά δίσταζε να ξεστομίσει.

«Γιατί μένεις μαζί μου;»

Ο Αγκλιμπόλ έσμιξε παραξενεμένος τα φρύδια του και γύρισε προς το μέρος του, συναντώντας το ασημένιο βλέμμα του. Η απόχρωση των ματιών του Βάαλ ήταν πιο σκούρα από αυτή των δικών του ματιών. Ήταν σχεδόν γκριζα, σαν τον ουρανό λίγο πριν το ξέσπασμα καταιγίδας, απόλυτα ταιριαστή για τον θεό της αστραπής και του κεραυνού.

«Φύγαμε μαζί από τη Συρία», του θύμισε.

«Δεν είσαι υποχρεωμένος να μείνεις μαζί μου όμως».

«Θέλεις να με διώξεις;»

«Είναι μια απλή απορία».

Ο Αγκλιμπόλ ανασηκώθηκε και σύρθηκε πιο κοντά του. «Γνωρίζομαστε από πριν εξοριστούμε. Λατρευόμασταν μαζί στην Παλμύρα. Νιώθω οικεία μαζί σου».

«Η ζωή μαζί μου όμως είναι αρκετά βαρετή».

«Το ξέρω ότι είμαι καλύτερος εραστής από σένα, αλλά δεν χρειάζεται να μειώνεις τον εαυτό σου».

«Ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ», αποκρίθηκε ο Βάαλ, δίχως να ευθυμεί με το αστείο του.

«Γιατί απλώς να μη θέλω κάτι ασφαλές;»

«Πώς μπορείς να νιώθεις ασφάλεια με κάποιον που δεν ξέρεις αν θα ζήσει;»

Ο Αγκλιμπόλ γέλασε πνιχτά. «Είσαι υπερβολικός. Αν το τραύμα ήταν τόσο σοβαρό, θα είχες πεθάνει ήδη».

«Μπορεί να με σκοτώσει αργά».

«Έχεις κερδίσει πιστούς. Η λατρεία μιας θρησκείας κρατάει ζωτανό έναν θεό. Σταμάτα να ανησυχείς και απόλαυσε λίγο τη ζωή».

Έπειτα ο Αγκλιμπόλ χάιδεψε τρυφερά τον λαιμό του και αφού σιγουρεύτηκε ότι ο θεός δεν θα τον σταματούσε, έσκυψε και τον φίλησε. Ο Βάαλ άργησε να ανταποκριθεί. Ήξερε πού θα οδηγούσε αυτό το φιλή. Η ανάγκη όμως να μεθύσει από ηδονή, να νιώσει το δυνατό άγγιγμα του Αγκλιμπόλ και να ξεσπάσει στο κορμί του νίκησε την ανασφάλεια.

Ανταπέδωσε το φιλή και τον έσπρωξε πίσω. Ο Αγκλιμπόλ χαμογέλασε ικανοποιημένος καθώς ο Βάαλ έσκυβε στη μέση του και έλυνε το κορδόνι του παντελονιού του. Έπειτα ένωσε τα χέρια του να τυλίγονται γύρω του και αναστέναζε βαθιά. Το φως της σελήνης έπεφτε πάνω του και φάνέρωνε στην πλάση την απόλαυση που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του καθώς ο Βάαλ τον γευόταν.

Λίγο πριν ο Αγκλιμπόλ φτάσει στην κορύφωση, τον έσπρωξε από πάνω του και τον ώθησε να ξαπλώσει δίπλα του. Τον φίλησε για λίγες στιγμές και στη συνέχεια ο Βάαλ τον γύρισε ώστε να αντικρίξει την πλάτη του. Με γρήγορες κινήσεις έβγαλε το παντελόνι του και ένωσε τα κορμιά τους. Ο κάμπος αντήχησε από τους αναστεναγμούς τους καθώς ο Βάαλ πολιορκούσε το κορμί του Αγκλιμπόλ. Εκείνος μετακινούσε τον κορμό του ώστε να συγχρονίζονται οι κινήσεις τους και τον παρακάλεσε να επιταχύνει. Εκείνος τον υπάκουσε και σύντομα ολοκλήρωσαν μαζί τον ερωτικό χορό.

«Γιατί να σε εγκαταλείψω μετά από αυτό;» τον πείραξε ο Αγκλιμπόλ.

Ο Βάαλ είχε αρκετές απαντήσεις σε αυτή την ερώτηση, αλλά δεν τόλμησε να τις πει δυνατά. Προτιμούσε να πάρει αποφάσεις για τη ζωή τους δίχως να τον ρωτήσει, με την ελπίδα ότι θα εξαλειφόταν κάθε λόγος να τον αποχωριστεί. Ήταν ο μοναδικός του

σύντροφος, ο φίλος του, ο εραστής του και φοβόταν να τον χάσει. Για πρώτη φορά, ο Βάαλ φοβόταν.

Εκείνο το βράδυ ήταν η τελευταία φορά που έκαναν έρωτα και μίλησαν με αρκετή δόση ειλικρίνειας. Την επόμενη βδομάδα, λες και η μοίρα είχε γελάσει με την ηρεμία που αποζητούσε ο Αγκλιμπόλ, δύο τζίνι εισέβαλαν στη ζωή τους. Είχαν επισκεφτεί τον Βάαλ πριν μέρες από καθαρή περιέργεια και τελικά ο θεός αποφάσισε να τους προτείνει συμμαχία.

Ο Αγκλιμπόλ δεν εξέφρασε τις αντιρρήσεις του, γιατί είχε μάθει να αποδέχεται τις αποφάσεις του, με την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θα ήταν απόλυτα ικανοποιημένος με τη ζωή του. Όμως ήξερε, όπως καθένας σε αυτόν τον κόσμο, θνητός και μη, πως η παρουσία τζίνι οδηγούσε σε ένα και μόνο πράγμα: μπελάδες.